

[Minister Hans Sølvhøj.]

at gøre et stykke arbejde dér for at få virkelig folkelig tilslutning.

Hr. Per Federspiel var inde på spørgsmålet om, at man skulle have én mand til at løse opgaven, og Fridtjof Nansen blev nævnt som et smukt fortidigt eksempel på en magtkoncentration hos én mand, der løste en meget betydelig humanitær opgave. Jeg må sige, at jeg er lidt bange for at indføre et sådant cæsarsk system i vores u-landshjælp. Jeg tror, at man skal klare det med et dygtigt ledet embedsværk under folkelig kontrol. Det er klart, at man skal forhandle med en vis styrke og med en vis myndighed, men jeg tror ikke, at den rette løsning er ligesom at koncentrere magten hos én mand, der skulle være tillidsmand.

Både hr. Lembourn og hr. Per Federspiel var inde på, at der måske var for lidt målsætning i den redegørelse, der her er fremkommet. Nu må jeg sige, at det principielle omkring u-landshjælpen har vi jo ved forskellige lejligheder drøftet her i folketinget i de sidste måneder, og det arbejde, der var bestilt af folketinget, var ganske simpelt en plan for, at man snarest skulle nå 1 pct.

Det kvantitative ligger meget stærkt betonet i dagsordenen, og den politiske filosofi, som jeg erkender er meget væsentlig, har vi altså af den grund ikke lagt så megen vægt på. Der er naturligvis en politisk målsætning, det er helt klart. Der er den målsætning, at man vil sikre disse lande eller hjælpe disse lande, så de kan nå bedre materielle kår for derved at sætte dem i stand til efter deres egne indre regler at udøve selvbestemmelsesretten. Fattigdommen må afskaffes, og fattigdommens ledsagefænomener, analfabetisme og andre ting, må bort, før den politiske frihed virkelig kan blive en realitet.

Flere af ordførerne har talt om fordelingsnøglen, altså fifty-fifty betragtningen, som hr. Lembourn sagde det, 50 pct. bilateral hjælp og 50 pct. multilateral hjælp og de øvrige fordelingsnormer. Jeg vil gerne sige, og jeg sagde det også i min redegørelse, at det er ikke for os en fastlåst nøgle. Det

er ikke sådan, at vi mener, at for al evighed bør det være 50 pct. bilateral og 50 pct. multilateral hjælp. Det er det i øjeblikket hensigtsmæssige for de nærmeste år ud fra den betragtning, at vi gerne vil have, at vores hjælp skal komme så hurtigt som muligt.

Det blev nævnt, at der i dag i et københavnsk dagblad, Information, har været et både sagligt og interessant indlæg af Ole Bang fra Mellemfolkeligt Samvirke om spørgsmålet bilateral-multilateral hjælp. Jeg vil dog gerne sige til støtte for den bilaterale hjælp — der var flere ordførere, der hjalp mig på dette punkt — at på det finansielle område er den bilaterale hjælp nyttig, fordi den ikke er nær så projektbunden som den multilaterale, og endelig fordi man har lov at sige, at vi byder på særdeles gode lånebetingelser. Lånene løber ikke så langt som de multilaterale, men de er rentefri, og der er en afdragsfri periode på 5 år, ja, helt op til 7 år nu, så dér er også et moment for, at vi bevarer en betydelig bilateral hjælp.

På det tekniske område er det i øjeblikket sådan, at de bilaterale projekter, de bilaterale hjælpeformer får eksperterne hurtigere frem i aktion, og det synes jeg er noget meget væsentligt for, at vi bevarer en betydelig del af den bilaterale hjælp. Men som sagt er det ikke noget fastlåst, det er noget, som man rent erfaringsmæssigt kan indstille på ret kort åremål og ret hurtigt ændre igen.

Jeg er enig med hr. Lembourn i, at den private indsats formentlig vil stige mere end til de 100 mill. kr. Jeg mener bare, at man skal være forsigtig med at lægge for meget over på de private, når man skal fastlægge en plan for staten. Det ville være taknemligt og nemt — på en vis måde, i hvert fald over for skatteyderne — at sige: den private indsats vokser nok mere end disse 100 mill. kr., så nu dæmper vi den statslige aktivitet ned. Jeg tror, det er bedre at være pessimist på dette område og så glædes over den dag, da det viser